

стилистично и концептуално обистряне – неусетно преминават и заличават границата *душа-тяло*, обозначавайки, алегоризирани, онагледявайки и изразявайки единствено духовната реалност на лирическият субект. Подобно твърдение, разбира се, ще бъде посрещнато от най-сериозното възражение – от изключително силния аргумент за прословутия Яворов дуализъм *плътско – духовно* и за неговата непреодолимост. Това налага да уточним, че ако се изключат няколко спорадични набега на *тялото* в ранната Яворова поезия („Калиопа“, „Милица“, „Павлета делия и Павлетица млада“), по-нататък то все повече е емблематизирано от *плътта* – категория, включена именно в реда на *духовното* (но упадъчното, себеразрушително *духовно*). *Плътта* се превръща в абстракция и знак на *тялото* при Яворов, но в никакъв случай не е съизмерима с неговата материалност и физиология. В този смисъл *плътското* започва да бележи високи символични стойности още в ранните текстове, мотивът *ранено сърце* губи предметната си конкретност – дори в случаите, когато е възсъздаден с пределна осезаемост (*рани разяждат ранени сърца*), се касае по-скоро за алитерационна хипербола не на физическата, а на духовната угнетеност (*дух болен в разбити гърди*). Всъщност, още у ранния Яворов („Като звезда светла“, „Мечта“, „Нощ“, „Заточеници“) *сърцето* престава да означава и се схваща като център на *тялото*, за да бъде постулирано като център на *духа – сърцето-живот* от „Майчина любов“ (1905) и от „Песен на песента ми“ (1906). Именно в творбите от 1905-1906 г. все по-интригуващи стават отгласите от ранни визии: *рана влютената, дълбока* – щрих от състоянието на героинята в поемата „Милица“ (1900) – в „Затмение“ (1906) вече е пророкувано, аксиоматично състояние („И той ще тлей / в сърцето ти, навеки люта рана...“). Според актуалните в момента художествени конвенции мотивът *ранено сърце* прераства не само в лайтмотив (както е в няколко Яворови текста от 1905-1906 г.), но и се модифицира по особен начин. Лирическият субект предпочита да произнесе ви-